

ΕΠΙΔΕΛΤΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Μιά φορά κ' έταν καιρό — πάνε πολλά, πάρα πολλά χρόνια από τότε — ζούσε στην Μπριζ ένας πλούσιος και παντοδύναμος άρχοντας, που τον έλεγαν κόμητα Λουδοβίκο. Καθότανε σ' ένα πανύψηλο κί' άπαρτο κάστρο, στην πλαγιά του βουνού που βρίσκεται αντίκρου στην εκκλησία.

Την ίδια εποχή και στο ίδιο το χωριό, μεγάλωνε ένα κορίτσι φτωχό, μα όμορφο σαν τ' χρυσό το νερό.

Όταν, την Κυριακή, έβαζε τ'ο παύρο στήθιδεσμού της πάνω από ένα φέρεμα κατακόκκινο — πάντα λιγώτερο κόκκινο από τ'ά μάγουλά της — κί' όταν έδενε δυό μεγάλες γαλανές κορδέλλες γύρω άπ' τήν κορώνα των όλοξανθων μαλλιών της, έκανε και τις φτωχότερες και πιο καλοστολιμένες γυναίκες της αυλής του κόμητος να τή ζηλεύουνε.

Πολλές φορές ως τότε, ό άρχοντας του τόπου της είχε ψιθυρίσει στ' αυτή ένα σωρό έρωτικά γλυκόλογα, ενώ περνούσε από μπροστά της. Έλεγαν μάλιστα στο χωριό πως είχε στείλει τους έπισπιστάς του να πάνε να τή βρούνε και να της προσφέρουν έκ μέρους του χωραφί και διαμαντιά. Μά ή νέα δέν ήθελε νακούση τίποτα, γιατί ήτανε τίμια και γιατί αγαπούσε ένα χωριό κί, φτωχό σαν και ζείνηνε, με τόν όποιο οι γονείς της την είχαν άραβωνιάσει.

Τή νέα την έλεγαν Ρενέ και τόν καλό της Πέτρο Λεντέρι. Είχαν όδσει μάλιστα λόγο να παντρευθύνε πριν άπ' τ'ά Χριστούγεννα. Ό Πέτρος, που ήξερε την αγάπη του άρχοντα του τόπου για τή Ρενέ, άποφάσισε να κρατήσει μυστικό τ'ό γάμο του. Γιατί, εκείνη την εποχή, όταν ό άφέντης μάθαινε πως ένας άπ' τούς ύποτελείς του παντρεύεται, μπορούσε ναξιώσει άπ' τή νύφη να περάσει στην πρώτη νύχτα του γάμου της στον πύργο του... Και κανείς δέν είχε τ'ό δικαίωμα να παραπονεθί γι' αυτήν την άδικία.

Κατά τις 15 Δεκεμβρίου πήγε στην Μπριζ κάποιος αυστριακός ευγενής, φίλος καρδιακός του άρχοντα του τόπου. Άφου χαιρετήθηκαν οι δυό άφεντάδες, άρχισαν να λένε ό ένας στον άλλον τ'ά μυστικά τους. Ό κόμης Λουδοβίκος παραπονέθηκε στο φίλο του για τόν άτυχο έρωτά του προς τή Ρενέ.

— Μά γιατί να κάθεται να χαλάς τή διάθεσή σου γι' αυτό τ'ο παληοκόριτσο; τού ειπε τότε, θυμωμένος, ό αυστριακός ευγενής. Άν ήμουν εγώ στη θέση σου, θά την έκαβα!...

Μά ό άρχοντας της Μπριζ έδισταζε αν έπρεπε νακόλουθησ τή συμβουλή του.

— Είνε, έξορις, λιγάκι επικίνδυνο να την κλέψω, άποκρίθηκε στον αυστριακό. Έχει οικογένεια, έχει άραβωνιαστικό. Οι άνθρωποι αυτοί θά θελήσουν, βέβαια, να την εκδικηθύν.

— Πώς; είνε άραβωνιασμένη; φώναξε, χαρούμενος τώρα, ό αυστριακός. Άμ τότε τ'ά πράγματα διορθώνονται μιά χαρά. Φρόντισε να κάνουν ό νέο μας μιά ώρα άρχιτέρα τούς γάμους των και τότε κοίταξε να έπιφελθής άπ' τ'ό δικαίωμα που σου δίνει ό νόμος να περνά ή νύφη μαζί σου την πρώτη νύχτα του γάμου. Δέν πιστεύω να θέλεις να καταργήσης τ'ό ευάριστο αυτό προνόμιο.

— Τ'ό έχω αυτό τ'ό δικαίωμα, μά φοβάμαι μήπως ή Ρενέ παντρευθί κρυφά, χωρίς να τ'ό πάρω ειδήσι.

— Τότε, πρέπει να συνεννοήσης με τόν παπα, να σέ ειδοποιήσ τή μέρα που θά τούς παντρεύη.

— Ποτέ δε θά τ'ό κάνη αυτό ό παπάς. Θά τ'ό βοηθ άντιχριστιανικό.

— Ένας παπάς δε μπορεί ποτέ να κρατήσει κρυφά τ'ά μυστικά τέτοιων ύποκειμένων, όταν μάλιστα τόν διατάζει ό άρχοντας του. Μά, έγνοια σου, θά τ'ά κανονίσουμε...

Λίγες μέρες πριν άπ' τήν ήμέρα που ώρισαν ή Ρενέ και ό Πέτρος για τούς γάμους των— που θά τούς έκαναν στα κρυφά— ένας λοχχοφόρος του πύργου, στάθηκε μες στη μέση της πλατειάς του χωριού και κάλεσε τούς κατοίκους με μιά μεγάλη σάλπιγγα. Κί' όταν μαξούθηκαν όλοι οι χωρικοί τριγύρω του, άρχισε να τούς διαβάσει μιά διαταγή του παντοδύναμου άρχοντα του τόπου.

Ή διαταγή αυτή— έπικυρωμένη και από τόν έπίσκοπο του Τουρινού— έλεγε πως όλοι οι γάμοι που θά γινόντανε κρυφά στην

εκκλησία του Τουρινού, άπ' τήν εποχή της άνακνώσεως αυτής της διαταγής, θά ήταν άκυροι.

Όπως καταλαβαίνετε ό αυστριακός, άρχοντας και φίλος του πυργοδεσπότη βλέποντας πως ό παπάς δέν ήθελε να προδώη τούς νέους, ζήτησε βοήθεια και ύποστήριξη άπ' τόν έπίσκοπο του Τουρινού. Και τ'ά κατάφερε.

Όταν ό Πέτρος Λεντέρι άκουσε τ'ο τρομερό αυτό άγγελμα, έφινε για μιά στιγμή σαν κεραυνόπληχτος. Άμέσως όμως ξαναβρήκε τήν ψυχραιμία του, έκανε κουράγιο και πήγε και βρήκε όλους τούς συγγενείς και φίλους του, που ήταν άπειροι στο χωριό. Τί τούς ειπε και τί συμφωνήσαν άναμεταξύ τους, αυτό θά τ'ό μάθουμε όταν θάρθη ή ώρα του.

Όστερ' από λίγες μέρες, ή ώρα δέκα τ'ο πρωί, οι καμπάνες της εκκλησίας Μπριζ χτυπούσανε χαρούσινα— ενώ ό παπάς επάντρευε τόν Πέτρο Λεντέρι με τή Ρενέ.

Τή στιγμή όμως π'ο νιόνυμφοι έβγαιναν άπ' τήν εκκλησία, ό λοχχοφόρος που είχε διαβάσει τή διαταγή του άρχοντα του τόπου, πλησίασε τή Ρενέ και ειπε πως έπρεπε να πάη τ'ο βράδι, ή ώρα 9, στον πύργο, όπου θά την περιέμενε ό κύριός της.

Ή Ρενέ ήλπηξε τ'ά κλάματα και ζητώντας καταφύγιο στην άγκαλιά του άντρός της, ειπε πως μονάχα ό θάνατος θά μπορούσε να τή χωρίσ άπ' τόν Πέτρο της.

Μαλατατα μόλις σήμαινε ή ώρα 9 τ'ο βράδι, παρουσιάστηκε, ή «φτωχή» μόνη της στην πύλη του πύργου, έξοντας ακόμα σσεπασμένο τ'ο κεφάλι με τ'ο νυφικό πέπλο. Ή μεγάλη σιδερόπορτα άνοιξε τρίζοντας και ή νέα πέρασε μέσα, ενώ οι φρουροί γελούσανε και της έλεγαν ένα σωρό πειρακιά βρωμόλογα.

Τήν έπιπασαν τότε σέ μιά μεγάλη αίθουσα. Στο μέσο άκρίβως ήταν ένα μεγάλο τραπέζι, φορτωμένο φρούτα και λουλούδια. Ή νέα πήγε κί' έκατσε στη σκοτεινότερη γωνιά.

Σέ λίγο φάνηκε κί' ό άρχοντας. Είχε βγάλε τή σιδερένια πανοπλία του και φορούσε ένα κομψό φέρεμα δεξιάσεον.

Άφου κλείδωσε τήν πόρτα της αίθουσας, ό κόμης Λουδοβίκος έκατσε στο τραπέζι.

— Έλα δώ, μικρούλα μου — ειπε τότε της Ρενέ — έλα να ποιήμε στην ευτυχία σου!...

Ή Ρενέ δέν τούδωσε καμιάν άπόκριση.

— Έλα, σοφ λέω — έξακολούθησε ό άρχοντας με άνυπομονησία, έλα, σέ διατάξω. Είμαι ό άρχοντας της Μπριζ, είσαι σκόλα μου και μισώ να σέ κάνω ό,τι θέλω...

Συγχρότως γέμισε ένα ποτήρι κρασί, και τ'όφερε στα χείλη του, λέγοντας με μοχθηρό χαμόγελο :

— Πίνω στην ύγεια τ'ου συζύγου σου!

Μιά κραυγή άγανακτήσεως, έξερυγε τότε άπ' τ'α στήθη της νέας, στο άκουσμα της τρομερής εκείνης βροσιάς.

Ό πυργοδεσπότης, χωρίς ν' άνησυχήσ έβγαλε άπ' τή μέση του ένα μακρ'ο στυλέτο και δείχνοντας στη νέα τή γυαλιστερή κόψη του, της ειπε :

-- Τ'ό βλέπεις έτούτο ξω; Αυτό θά σ' άναγκάση να με ύπακούσης.

Ή Ρενέ δέν κουνιότανε καθόλου άπ' τή θέση της.

Τότε, ό άρχοντας του τόπου την πλησίασε και την άγκάλιασε... Μά, την ίδια στιγμή, έπεσε κάτω, χτυπημένος στο στήθος από ένα μαχαίρι! Και προτού κλείσει τ'ά μάτια του για πάντα, πρόφτασε να δη τ'ο πρόσωπο του Πέτρου Λεντέρι να προβάλλη κάτω άπ' τ'ο γυναικείο νυφικό πέπλο.

Ό Πέτρος, γιατί αυτός ήταν, άνοιξε τότε τ'ο παράθυρο, περιμένοντας κάποιον σύνθημα. Και όταν ειδη κάποιον φως να λάμπη μακριά, στο σκοτάδι, άνοιξε τήν πόρτα της αίθουσας, ξανασκέπασε τ'ο κεφάλι του με τ'ο πέπλο και κατέβηκε κάτω να φύγη.

Ό άρχιφύλακας μη ύποπτεύοντας τ'ο παραμυθό, άνοιξε τή σιδερόπορτα για να βγή ή... νέα, με τήν ίδια στιγμή ένα πλήθος χωρικοί, φίλοι του Πέτρου, ώπλισμένοι με δρεπάνια και τοσεούρια, ώρμησαν μέσα ριχτηκαν στη φρουρά και τήν κατακομμάτισαν μ' άγρια ξεφωνητά. Ό πύργος γέμισε κραυγές πόνου και φρίκης! Οι χωρικοί με τόν Πέτρο έπι κεφαλής ανέβηκαν σ' όλα τ'ά διαμερίσματα του πύργου και κατέσφαξαν όλους τούς φίλους και τούς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οι Κινέζοι, ως γνωστόν, τρέφουν ιδιαίτερα λατρεία προς τους προγόνους τους. Δαπανούν δὲ γιὰ τίς τελετές τίς σχετιζόμενες μετὰ τὴ λατρεία τους αὐτή, πάνω ἀπὸ... 300 ἑκατομμύρια φράγκων τὸν χρόνον !

— Οἱ Κινέζοι πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς ψυχές. Ἀπὸ αὐτές, ἡ μία μένει μέσα στὸ σπῆτι ἢ ἄλλη ἀκολουθεῖ τὸ σῶμα στὸν τάφο, καὶ ἡ τελευταία πηγαίνει κάπου, οὐτε αὐτοὶ ὡς ξέροντες ποὺ ἀκριβῶς !

— Μεταξὺ τῶν διαφόρων περιούγων φυσικῶν φαινομένων ποὺ παρατηροῦνται στὴ νῆσο Ἰάββα, εἶνε καὶ ἡ «δηλητοποιώδης κοιλία» τοῦ ὄρουσ Ταγγέρο. Ἡ κοιλία αὐτὴ ὀνομάζεται ἔτσι ἐπειδὴ ἀναδίνει ἀνθρακικὸν ὀξὺ—σβυσμένον κρατήρος ἡρασιτείου—ποὺ θανατώνει ὁποιοδήποτε ἔμψυχο θελήσει νὰ πλασιάσῃ ἐκεῖ ! Ἐνεργα. αὐτοῦ εἶνε στρωμένη μετὰ κόκκαλα λεόντων, τίγρεων, πουλιῶν καὶ ἀκόμη καὶ ἀνθρώπων !

— Ἴδου ἕνας πίναξ τῶν σφυγμῶν τοῦ ἀνθρώπου : Τὰ νεογὰ ἔχουν 130—140 σφύξεις τὸ λεπτό, τὰ πορὰ ἡλικίας ἕνός ἔτους 115—130 σφύξεις, ἡλικίας δύο ἐτῶν 100—105 σφύξεις, τριῶν ἐτῶν 95—105 σφύξεις. Ἀπὸ 13—14 ἐτῶν ὁ ἄνδρας ἔχει 80—90 σφύξεις, ἀπὸ 14—21 ἐτῶν 75—86 σφύξεις καὶ ἀπὸ 21—60 ἐτῶν 60—75 σφύξεις. Πέρα ἀπὸ τὰ ἐξήντα, ἔχει 75—80 σφύξεις τὸ λεπτό. Ἡ γυναίκα ἔχουν περὶ τίς 10 σφύξεις περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ὅσο δέ...ψηλότερες εἶνε τόσο πὸ ἀργὰς εἶνε ὁ σφυγμὸς τους !

— Ἡ πρώτη μηχανὴ ποὺ κατασκευασθῆν φανελλῶν ἐφευρέθη ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του σέρ Ρολλάνδου Χέλλ, τὸν ὄργανωτοῦ τῶν ταχυδρομείων τῆς Ἀγγλίας.

— Τὸ πιὸ ἀρχαῖο δῆγμα καθαροῦ νυαλιοῦ εἶνε ἕνα γυαλίον κεφάλι λεονταριοῦ ποὺ φέρνει χαραγμένο τὸ ὄνομα καίτοιου Αἰγυπτίου βασιλέως ποὺ ἔζησε 2000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ !

— Τὸ πρῶτο μηχανικὸν στοιχειοθετήριον ἐφευρέθη σὺ ἀπὸ 1820 ἀπὸ ἕνα ἄγγλο σοφὸ.

— Τὸν καιρὸ ποὺ ἡ γυναίκα εἶχαν μακρὰ μαλλιά καὶ φοροῦσαν «μ π ο υ μ π ἰ ἰ α», ἔνε ἀπὸ τὰ ἀνθηρότερα ἐμπορία ἦταν καὶ τὸ ἐμπόριο τῶν ψεύτικων μαλιῶν. Φαντασθῆτε πὸς μόνο κατὰ τὸ ἔτος 1875 μετεφέρθησαν στὴν Ἐθρώπη ἀπὸ τὴν Κίνα...60 τόννοι πλεξίδες Κινέζων, πρὸς χρῆσιν τῶν εὐρωπαίων... κομψομομένων κυριῶν !

— Τὸ ἀγὸ τῆς στρουθοκαμήλου, ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε ἴσον πρὸς...24 ἀγὰ τῆς κόττας !

— Ὅταν ὁ πλοίαρχος Κούκ ἀνεκάλυψε τὴν Αὐστραλία, εἶδε ἕνα ἰθαγενῆ στὴν παραλία ὁ ὅποιος κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα ζῶον. Ὁ πλοίαρχος ἔστειλε τότε ἕνα ναυτὴ γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ ζῶον. Ὅταν ὁ ναυτὴς τοῦ τὸ ἔφερε, ὁ Κούκ παρετήρησε ὅτι ἦταν τελείως ἀγνωστὸν εἶδος στὴν μέχρι τότε ζωολογία. Στὴν ἀπέστειλε τότε τὸ ναυτὴ στὸν ἰθαγενῆ, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ πὸς ὄνομαζόταν τὸ ζῶο αὐτὸ στὴ διάλεκτο τοῦ τόπου. Ὁ ναυτὴς ἔξετέλεσε πράγματι τὴν ἐντολὴ ποὺ τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ. Ὁ ἰθαγενῆς ὁμῶς, ὅταν τὸν ἐρώτησε σχετικῶς μετὰ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ζῶου, ἀπήντησε : «Καγγουροῦ !» ἦτοι, κατὰ τὴν Αὐστραλιανὴν διάλεκτο «Δὲν ξέρω». Ὁ ναυτὴς, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν...ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς του γύρισε στὸν Κούκ καὶ τοῦ εἶπε : «Ὁ ἰθαγενῆς μου ἀπήντησε πὸς τὸ ζῶο τὸ λέν Καγγουροῦ». Κι' ἔτσι τὸ ζῶον αὐτὸ ἔμεινε γνωστὸ μετὰ τὴν ὀνομασίαν αὐτή.

— Ὁ Ἰουλιὸς Καίσαρ, ὅταν ὄργιζετο ἀπήγγελε τὸ Ρωμαϊκὸ ἀλφάβητο πρὶν μιλῆσῃ γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς.

— Σ' ἕνα δάσος τῆς Σκωτίας ὑπάρχει ἕνα δέντρο πολὺ παράξενο. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔπεσε ἀπὸ μιὰ καταιγίδα πάνω σ' ἕνα ποτάμι καὶ σχημάτισε ἔτσι ἕνα εἶδος γεφυράς. Ὑστερα ὁμῶς ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἀπὸ τὸ ἄκρον του μὲν βγήκαν οἴζες ποὺ τὸ ξαναοριζῶσαν στὴ γῆ, ἀπὸ τὸν κορμὸ του δὲ ἐφύτρωσαν 15 περίπου νέα δέντρα, ὄρθια, σ' εὐθείαν γραμμῇ !

— Τὰ δέντρα αὐτὰ εἶνε καχύψατα καὶ ἔχουν ὕψος περὶ τοὺς 30 πόδας.

Ὁ Συλλέκτης

σφαιροφύλακας τοῦ τυραννικοῦ ἄρχοντα. Οὕτε ὁ Αὐστριακὸς εὐγενῆς δὲν γλύτωσε ἀπ' τὸ ἐκδικητικὸ μαχαίρι τοῦ βασανισμένου λαοῦ τῆς Μπρῆ.

Καὶ σὲ μέρος ποὺ σκεκόταν περὶφανερός καὶ τρομερὸς ὁ κύργος ὡς τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε τὴν ἐπομένη οὐτε πέτρα ὄρθῃ. Οἱ χωρικοὶ τὸν εἶχαν γκρεμίσῃ, θάψοντες ἐστὶ ἐρείπιά του τὸν ἄγριο πυργοδεσπότη καὶ τοὺς ἀνθρώπους του!...

Ἰουλιέττα Ἀδὰμ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Γερμανὸς Ἑλληνοστῆς καὶ ἡ φήμη τοῦ Παπαδιαμάντη. Τὸ γέφυμα σὲ «Πανελλήνιο.» Πὸς ἐπίσει νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ Παπαδιαμάντης. Ἡ φοβερὴ γκῶφα τοῦ γκαρσονιῦ. «...Πήγαίνε ἔξω !...» Ὁ Παπαδιαμάντης κλαίει !...

Δημοσιεύουμε σήμερα, ὅπως σὰς ὑποσχεθίκαμε τὴν παρασμένη ἑβδομάδα, ἕνα ἀκόμη ἀνέκδοτο ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Παπαδιαμάντη. Πρόκειται, ὅπως θὰ δῆτε, περὶ μιᾶς μικρῆς τραγωδίας :

Κάποτε ἤρθε στὸς Ἀθήνας ἕνας Γερμανὸς Ἑλληνοστῆς, ποὺ εἶχε μεταφράσει διάφορα διηγήματα τοῦ Ἄλεξ. Παπαδιαμάντη καὶ τὸν ἐθαύμαζε. Ὁ Γερμανὸς ἐξέφρασε σὲ μερικὸς Ἀθηναίους λογίους τὴν ζοσρὴν του ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὸν Παπαδιαμάντη. Οἱ λόγιοι αὐτοὶ ἀνέθεσαν σὲ φίλον τοῦ Παπαδιαμάντη ζωγράφον κ. Χατζόπουλον—τὸ μόνο ποὺ μαρτοῦσε νὰ τὸν ἐπιηράσει—νὰ καταφέρῃ τὸν Παπαδιαμάντη νὰ παραρθεῖ σ' ἕνα γεῦμα ποὺ θὰ ἔδιδαν γιὰ τιμὴν τοῦ ξένου Ἑλληνοστῆ. Ὁ Παπαδιαμάντης ἔδουλολεῖτο πολὺ, τέλος ὁμῶς ὁ ζωγράφος τὸν ἐκατόφερε, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ γεῦμα δὰ ἐδίδοτο σὲ κανένα κέντρο, ὅχι καὶ τόσο ἀριστοκρατικὸ καὶ πολυθέρβο.

— Στὸ «Πανελλήνιο», εἶπε, ὁ κ. Χατζόπουλος. Μὴ μοῦ χαλάσῃς τὸ κατῆο.

— Καλὰ, ἐστὲνα ἔξω ὁ Παπαδιαμάντης.

Τὴν ὄρισημένη βραδυά, οἱ λόγιοι μετὰ τὸν Παπαδιαμάντη στὴ μέση ἐπῆγαν σὲ «Πανελλήνιο», ὅπου σὲ λίγο θάρχοτανε καὶ ὁ Γερμανὸς. Ἐμπῆκαν μέσας. Τὸ τραπέζι ἦταν ἔτοιμο σὲ μιὰ γωνία. Τὰ γκαρσονίια ἤθεσαν ὅτι ἐκεῖ θὰ ἔργωναν κάποιον κύριον, γέφυμα ἐπὶ παραγγελλὰ ! Ἡ παρέα ἄφησε γιὰ μιὰ στιγμή τὸν Παπαδιαμάντη καὶ πῆγε σὸν πόνγκο νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸ διευθυντὴ τοῦ ἑστιατορίου. Ὁ Παπαδιαμάντης ἐκάθησε τότε μετὰ δειλιά σὲ τραπέζι καὶ περιέμενε. Τὴ στιγμή αὐτὴ συνέβη μιὰ πολὺ λυπηρὴ, πολὺ θλιβερὴ σκηνή. Ἐνα γκαρσονί, μὴν ξέροντας μετὰ ποῖον ἔχει νὰ κἀνῃ, οὕτε ὅτι ὁ φτωχοντυμένος ἐκείνος ἄνθρωπος ἀποτελοῖσε μέλος τῆς παρέας, τὸν ἐπῆρε γιὰ ζητιάνον, τὸν ἐχτύπησε πρόστυχα μετὰ τὴν περότα καὶ τοῦ εἶπε :

— Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ ; Μᾶρος. Ὁξὼ !

Ὁ Παπαδιαμάντης σηκώθηκε ὁμῶς καὶ γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, χωρὶς νὰ γείνῃ ἀντιληπτός ἐπὶ τὴν παρέα του, ἐγλύστρησε ἀπὸ τὴν πλαινὴν πόρτα σὸν δόμον καὶ γίγνε ἀφαντος.

Ὅταν οἱ λόγιοι ἐγύρισαν σὲ τραπέζι καὶ δὲν τὸν βρῆκαν καὶ ὅταν ἔμαθαν ἀπὸ τὸ γκαρσονί ὅτι «ἔδιωξε ἕνα ζητιάνον ποὺ εἶχε στοργυλοκαθῆσει σὲ τραπέζι τους» ἔκατολόβανε τὴν φοβερὴν παρεξήγησιν ποὺ εἶχε γίγει καὶ ἔστειλαν τὸν κ. Χατζόπουλον νὰ τρεῖξῃ νὰ βρῇ τὸν Παπαδιαμάντην στα κατατόπια του καὶ νὰ τὸν ξαναφέρῃ.

Ὁ ζωγράφος βρῆκε πράγματι τὸν Παπαδιαμάντη σ' ἕνα ἤουχο καφενηεῖο, σὲ Κολωνάκι. Καθότανε σὲ μιὰ σκοτεινὴν γωνία, εἶχε σκεπάσει τὸ πρόσωπό του μετὰ χέρια καὶ ἔκλαιγε μετὰ σιωπῆλὰ δάκρυα. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ φίλος του, ποὺ δὲν μιροῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ πῆ νὰ ξαναῶανε σὲ «Πανελλήνιο»... Καὶ τὸ γεῦμα διεξήχθη θ λ ι β ε ρ ἄ, μελαγχολικά, χωρὶς κέφι...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Πὸς ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ Οἱ ΕΣΚΙΜΩΟΙ

Ἐνας νεαρὸς Ἑσκιμῶς τότε μόνον μπορεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς κοινωνίαν γάμου ὅταν σκοτώσῃ μιὰν ἀρκουδιὰ! Αὐτὸ σημαίνει πὸς ἔγινε ἄνδρας καὶ πὸς εἶνε σὲ θέση νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια. Περιεργὸς ὁμῶς εἶναι ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖο κάνει γυναίκα του τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του.

Τὴν παραφυλάει τὴ νύχτα ἐκεῖ ποὺ θὰ βγῇ ἔξω κ' ὁρμαίει νὰ τὴν κλέψῃ. Ἐκεῖνη τότε τὸν δαγκώνει, τὸν σααγγρονάει καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ, τρέχουν σὲς φωνές τῆς, διάφορες γοηές καὶ νέοι κ' ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν ἀλύπητα τὸν γαμπρὸ, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ ξαναπάσῃ τὴν ἐκλεκτή του. Ὅταν τὰ καταφέρει καὶ τὴν τσακώσει ἐκείνη τὸν περιποιεῖται ὅπως καὶ πρῶτα μετὰ τσιμπῆ; καὶ δαγκώματα καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ τὴν ξαναφήσῃ. Ὅταν πειὰ ὁ γαμπρὸς πῶσει τὴ νύφη καὶ τρίτῃ φορὰ, παρὰ τὴ λυσσαλέα ἀντίστασή τῆς, τότε πειὰ ἐκείνη εἶνε δική του καὶ τὸν ἀκολουθεῖ σάν πρόβατο.